

Đánbà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

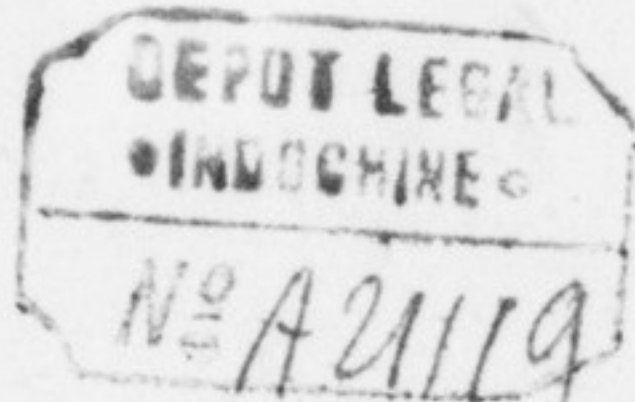
NAM THU 5 — SO 189 — 26 MARS 1948

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần - báo Đán - Bà
76. WIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Năm thu' năm

CHẮC hẳn có đôi lúc trong đời bạn, bạn đã từng sốt kều: «Ồ! Đã hết một ngày (hoặc một tháng, một năm) rồi kia à?». Câu nói sùng sốt mà có cả chụt ngậm ngùi...

CHÚNG tôi đây cũng vậy. Kỳ báo này nhằm vào tuần sinh nhật tờ Đán Bà (số báo đầu ra ngày 24-3-39) chúng tôi đã giật mình không ngờ tờ Đán Bà xuất bản đã được bốn năm chẵn và với số này nó bước vào năm thứ năm của nó.

BỐN năm trời thực là chóng quá! Chúng tôi ngậm ngùi, cái ngậm ngùi thấy năm tháng trôi nhanh, việc làm theo không kịp và chưa mãn ý! Rất nhiều dự định, rất nhiều mưu vọng tốt đẹp mà rút lại không thực hiện được bao nhiêu!

Sự cố gắng của chúng tôi chắc bạn đã nhận thấy tuy chúng tôi không khoa trương khoa mẽ. Là một tờ báo, chúng tôi cũng vẫn thích giữ tư cách người đàn bà: làm việc trong yên lặng và vẫn tin rằng những việc nhỏ đến đâu nếu có khuynh hướng tốt thì cũng gây được ảnh hưởng. Chúng tôi chắc các bạn vẫn thắm công nhận cái chủ tâm của chúng tôi.

CHẴNG thể hôm nay chúng tôi được hưởng biết bao cảm động khi giờ tập số ghi tên độc giả thấy phần đông vẫn là những độc giả «thâm niên» bạn ngay từ buổi đầu của tờ Đán Bà -- Cảnh tên ghi hàng giải số ngân phiếu, số biên lai các bạn đã đóng tiền cho nhà báo!

TẮM cảm tình cố cựa dò hấp dẫn thêm cho tờ báo bao nhiêu cảm tình mới mẻ. Chúng tôi nguyện giữ cho bền tấm tình mật thiết tin cậy giữa tờ báo và các bạn. Đó mới thực là cách đáp lại xứng đáng mỗi cảm tình của tất cả các bạn đọc!

T. B. Đ. B.

XEM TRONG SỐ NÀY: Mười Ba Điều Răn Bạn Gái Nhật

Chuyện Riêng

HỎI. — Cha tôi hứa gả em tôi cho một người bạn tôi có hạnh có tài chỉ phải cái đã 39 tuổi. Một người trai khác cũng ngỏ lời yêu em tôi, hẳn không có tài năng gì, chỉ được cái trẻ tuổi và đẹp trai. Em tôi có ý quyến luyến hẳn hơn. Song cha tôi nhất định giữ lời hứa với người trên. Hẳn thường nói rằng nếu không lấy được em tôi bằng cách thỏa thuận thì hẳn sẽ dùng võ lực và hẳn đòi biết nhà vi-hôn-phu chính thức của em tôi để hẳn tới yêu cầu đừng lấy em tôi nữa. Vậy tôi nên xử-trí thế nào cho «bạn» khỏi mất lòng và cha tôi khỏi mang tiếng là tham tiền gả con cho người nhiều tuổi.

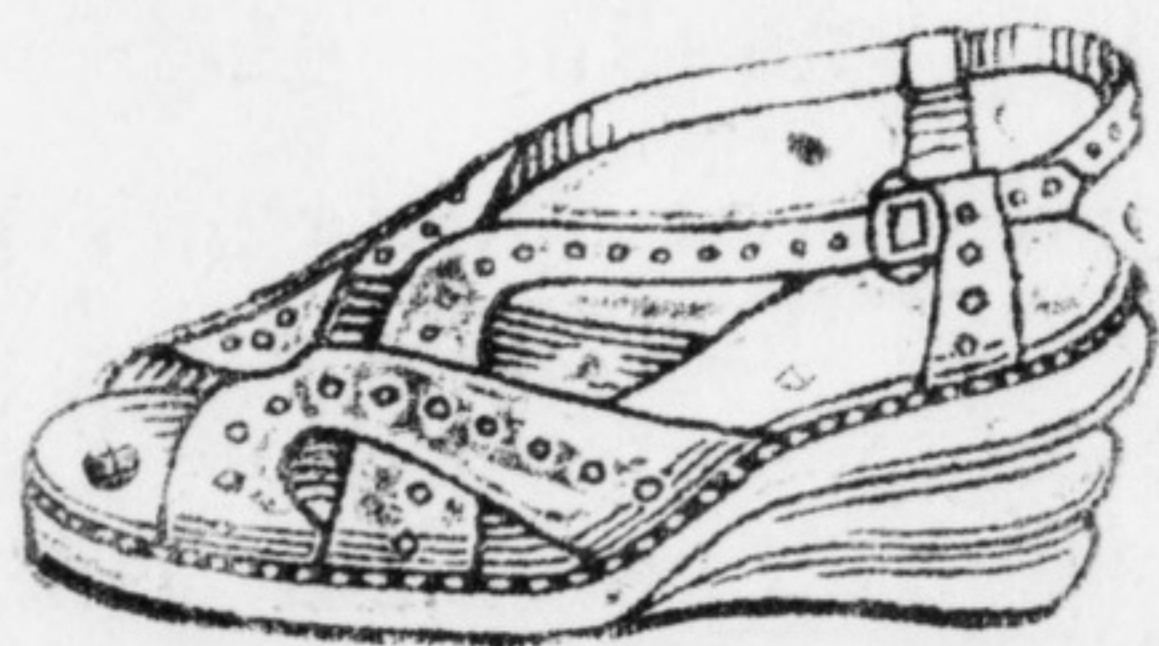
VÔ DANH

TRẢ LỜI. — Tôi không hiểu rõ ý bà. Bà muốn xử-trí thế nào cho khỏi mất lòng «bạn»? «Bạn» đây có phải là người đàn ông nhiều tuổi mà cụ nhà hứa gả cô em cho không? Nếu phải, thì ông bà cũng đồng ý với cô em muốn hỏi hôn người ta chăng? Đã nhận lời gả cho người ta rồi lại lật đi thì dù ngọt ngào khéo léo thế nào chú rể trượt ấy cũng không thể không

(Xem tiếp trang 11)

MÙA HÈ NĂM 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhã «đi thường» khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền Rất Mong Quý Bà Chiếu Cố

maison
QUÊ LAM
n° 6 rue de la Laque
HANOI

mười ba điều răn ban gái Nhật

Kính trọng và vâng lời cha mẹ chồng.

Kính trọng và vâng lời chồng như đạo vua tôi vậy.

Hòa thuận với anh em họ hàng bên chồng.

Đừng ghen tuông, đừng giận chồng mắng mỏ.

Dầu chồng có trái cũng phải ngọt ngào khuyên lơn.

Nên ít tiếng ít lời, chớ nói tục nói dối.

An ở có ý tứ. Đêm thức khuya, sáng dậy sớm để trông nom việc nhà. Chớ bê tha chè rượu, đừng say mê đàn hát. Chừa 40 tuổi, không nên thường đi lễ chùa (vì là chỗ đông người hay sinh những điều cản trở).

Chớ xem bói xem số, cũng đừng hỏi chuyện thầy lang. Giữ bản phận làm người, chẳng cần tin-tưởng vu - vơ huyền - hoặc, khấn vái lời thôi.

Đè dặt tiền tặn trong gia đạo.

Tránh đàn-ông trẻ tuổi đừng thư từ gì với họ. Cấm đầy tớ trai đến chỗ ở đàn-bà.

Quần áo đừng lòe loẹt, nên lựa màu dịu dàng hay nghiêm-trang của người đứng đắn.

Việc gì cũng phải lo cho cha mẹ chồng và chồng hơn phần cha mẹ đẻ.

Không nghe những chuyện bâng quơ của các cụ già lão khẩu.

(Theo báo Hạnh-phúc)

HÂN PHONG - KHÊ

Kịch thơ của PHẠM NGỌC-ĐIỂN

(TIẾP THEO)

Màn thứ hai

Sen I

MY-CHÂU

Cảnh phòng My Châu ; buổi chiều mùa thu, có nhiều lá vàng rụng, có tiếng chuông chùa ngân nga. Dứt tiếng chuông thì My-Châu bước ra ngâm :

Từ độ người xa... mấv núi sông !
Hoa thừa Ngự-Uyên, nắng thừa hồng.
Mùa thu, từng giọt chuông chùa đổ...
Lá úa rơi hoài... ngập bốn sông.
Chiều xuống sương rồi, ai nhớ nhau ?
Đêm qua bóng mộng có về đâu !
Đèn trong hội-ngộ, tìm đèn lụn,
Gối nặng tương tư mặt gối nhàu.
Muôn dặm người về, hơi gió lạnh,
Một mình kẻ ở, bóng giăng thâu.
Thái-bình chung cả hai bờ cõi.
Ai để riêng lòng thiệp bề dâu ?
Bề giâu, bắc nhạn; nam hồng,
Gương trong bóng chiếc, chán lòng thân đơn.
Chàng về nặng gánh giang sơn
Đề thương cho phấn, đề hờn cho son.

SEN II

(Hai người thi nữ ra, một người bưng hộp trang điểm, một người bưng lư trầm.)

Thị-nữ thứ nhất :

Tâu lệnh bà, nhân gặp tiết trăng non,
Ý chùa thượng truyền cho bày dạ yến
Đề thưởng nguyệt thăm hoa vườn Ngự Uyển.
Xin lệnh bà sửa soạn áo xiêm cho.

Thị-nữ thứ hai :

Tâu lệnh bà, có lẽ buổi chiều thu
Nhiều lá rụng khiến lệnh bà lại nhớ
Tới phò mã...

MY CHÂU xua tay :

Thôi nhắc làm chi nữa !

Kìa, chuông chiều đương đổ xuống, ngân nga...
Hoàng-hôn đi, bóng nắng ngả, tà tà...

(Trong lúc ấy có tiếng chuông)

Thị-nữ thứ nhất

Bóng nắng ngả, hoàng-hôn rồi, lá rụng...
Đôi hạc trắng đương bay về tiên động.
Xin lệnh bà rời gót tại phòng hương.

MY CHÂU

Mùa thu về, đem lại nỗi thê-lương
Cho vạn vật ? Hay riêng lòng tưởng nhớ ?
Mái lầu này, bao lâu cùng Thế Tử
Đổi gương loan, kẻ gối phượng, song song...
« Trong hoa tươi đôi bạn ngộ đôi lòng »

Ôi ! thuở ấy tưởng chừng xa lắm lắm,
Bao nhiêu rồi, và bao nhiêu dặm thăm !
Biết hôm nào chàng trở lại ?

Thị-nữ thứ hai

Sáng hôm nay

Tâu lệnh bà, rặng liễu mé lâu tây,
Đôi chim khách kêu hoài trong nắng lụa ;
Con chắc chỉ nay mai là Thế Tử
Sẽ an nhân buộc ngựa dưới hiên mai.

Thị-nữ thứ nhất

Tâu lệnh bà, câu « Đông khê tây lai »
Con nghiệm mãi đêm lạnh chim khách ươn.

MY CHÂU mỉm cười chua chát

Tin sao được đêm chim bay mộng bướm.
Trái trăng tròn, trăng khuyết. Trái bao trăng :
... Dưới trần gian riêng lạnh một cung Hằng...

Ba người cùng im lặng. My-Châu cúi xuống nhặt một cánh lá vàng, ngắm nghía rồi thốt ngâm :

Nào biết về đâu những lá vàng ?
Mỗi mùa thu lại, gió thu sang.

Tình riêng muốn thả bài thơ thăm ;
Lá nhớ mùa xuân, thiệp nhớ chàng.

Xa nhau, cho thiệp nhớ chàng.
Cho phai má phấn, cho vàng lá xanh.

(Thị-nữ thứ nhất ngâm tiếp)

Sương buông một giải Hoàng thành
Thu buông lá, liễu buông mệnh, ngân nga...

(Thị-nữ thứ hai ngâm tiếp)

Ngang trời đêm đêm sao thưa,
Gió hia hia lá, lá tờ tờ rơi...

(Thị-nữ thứ nhất)

Tâu lệnh bà, quay lại gót vân hài.
Chân trang-diêm để kịp giờ khai yến
Châu có thấy tự ngoài kia — Ngự-Uyên —
Tiếng sinh ca nhã nhạc vắng đưa vào...

(Thị-nữ thứ hai)

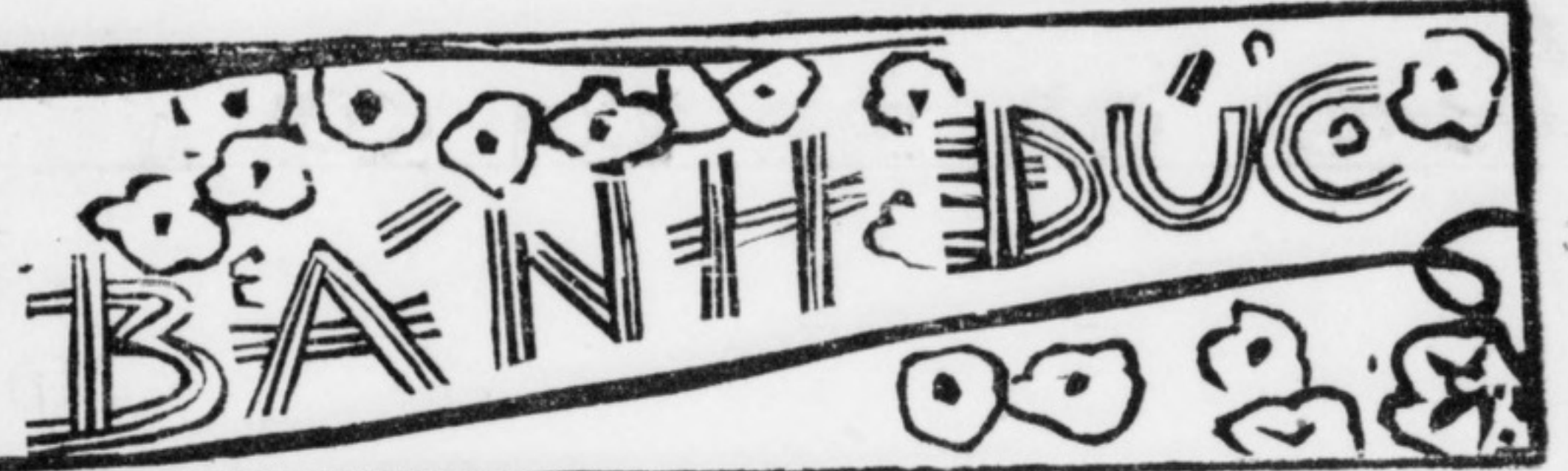
Và giăng vàng sập hiện trên lầu cao.
MY CHÂU (lững thững bước vào)

Lòng tơ rối, buộc lấy sầu cách biệt,
Đã lâu rồi, ta vui gì yến tiệc,
Đam mê gì đàn hát, thiết tha chi
Giăng với hoa. Vàng, từ độ chàng về...

(Còn nữa)

Câu chuyện gia - tinh CỦA THU-THU

Bà Huyện Kỳ nghe tiếng ồn ào ngoài cổng tư-thất và tiếng hai con reo hò bà biết em gái ruột của bà, Cô Cả Quý đã sang. Mặt bà tê lạnh ngay lại, bà quay ngoắt vào buồng trong, bụng nghĩ... « Kéo nó lại tưởng nó giàu, mình phải vồn vã đón rước. »

Nhưng bà chưa kịp quay vào thì con vú lễ mễ sách một rổ mây nặng đã bước vào. Nó thưa ồn lên :

— Bẩm bà lớn, bà Cả con đã sang.

Tiếp theo tiếng chào hỏi của bà Cả :

— Chị... em đã sang. Đạo này chị đã khỏe hẳn chưa? Lâu không thấy chị về Hanoi.

Bà Huyện trở ra, làm bộ tươi cười :

— Kia cô. Cô sang chuyến ô-tô sớm nhất hẳn? Vú hãy để cái rổ xuống đấy vào lấy thau nước bà rửa mặt.

Rồi thấy hai con xúm quanh chiếc rổ mây, bà Huyện cau mặt, quát :

— Đi chơi đi. Làm sao ai có cái gì chúng mày cũng cứ xúm lại làm như con nhà chết đói chết khát ấy !

Hai đứa bé phụng phịu quay đi, nhưng mắt vẫn luyến-tiếc cái rổ mây; qua khe nan hở chúng đã nhìn rõ thấy vô số quà bánh. Bà Cả nắm hai cháu lại, bảo bà Huyện :

— Mặc các cháu. Trẻ con đứa nào không thế. Này vú, vú cho tôi cái khay nhé.

Con vú bưng chiếc khay lại. Bà Cả lấy ở rổ xếp ra khay, nào là bánh bích quy, bánh ga tô tây, và những quả táo da đỏ ối bóng

nhẵn. Bà Cả bưng khay đặt gần chỗ chị :

— Mới có kỳ tàu táo Nhật chị ạ em mua sang vài cân anh chị soi. Rồi nhón một gói bánh bà chia cho hai cháu : Đây cô hãy xin phép mẹ cho hai cháu bánh ăn trước đã nhé, còn táo thì để đến bữa cơm cậu mẹ soi, rồi cậu mẹ cho.

Bà Huyện nhăn mặt : Khiếp, mỗi bận cô sang chơi cô lại cứ mua quà mua bánh làm gì thế? Sợ chúng tôi ở bên này quê mùa hẻo lánh thèm khát chẳng ?

— Chết ! Sao chị dạy thế, nhân tiện sang thì em mua, chứ anh chị thiếu gì, thiên quan thiên lộc, có chúng em buôn bán thì mới có khi túng thiếu chứ.

Bà Huyện cười nhạt : Cô nhún quá ! Mấy năm nay buôn bán thì bằng mấy mươi đi làm quan ấy chứ.

Cứ buôn bán đang thăng cũng giàu chán,

Tuy có câu cuối cùng đề suôi dờ vớt vát, nhưng bà Cả cũng tái người. Bà hiểu chị nói mồm mình, chị bà tất cũng không lạ gì sự giàu có của mình mấy năm nay

Bà uất lên đến cò, nhưng bà cũng không kềm, bà vồn ngọt dịu :

Cuộc kịch bác ngăm ngăm thế là bắt đầu. Những lời bóng gió chưa chát trao đi đôi lại cùng với những chén nước miếng giầu mới mọc tận tay nhau !

Hai chị em gái ruột lúc ấy ngoài mặt vẫn chị chị em em mà trong bụng chỉ muốn sỏ vào nhau, cắn xé nhau. Mỗi ác cảm không phải mới tự buổi hôm nay, nó phát sinh từ ngày cưới bà Huyện. Nguyên hồi đó, Ông Huyện hỏi cô em, hai nhà đã bằng lòng, sau so đôi tuổi không hợp, nhà trai lại xin cô chị để khỏi có sự bất hòa, giữa hai nhà. Hai nhà hòa thuận. Nhưng giữa hai chị em thì tình thân-ái đã đổi ra thù hận. Cô em coi Chị như kẻ cướp mỗi lương duyên của mình, nhất là thấy chị

Khởi sớm

Sáng trưng mặt đất vàng gieo,
Em từ mái lá bay theo gió đồng.
Uốn mình trong khoảng mệnh mông,
Tim Mây để giải tâm lòng khát khao.
Mai kia vì gặp trận rào,
Theo Mây rơi xuống vườn đào
cũng cam,
Vui chơi ái Bắc bề Nam,
Hẹn rồng chờ vợi đi làm gì mưa;
Đội nhau bay bổng cũng vừa,
Bao la vũ trụ ta thừa ruổi dong.

HÀNG-PHƯƠNG

cứ điềm nhiên vui vẻ tọa hưởng cuộc nhân-duyên sẵn ấy không tỏ một vẻ băn khoăn dù chỉ lấy lệ, cô càng ghét thậm tệ. Thấy mẹ cô không thấu đáo tâm lý của con, lại hun thêm lửa hơn bằng những lời an ủi vụng về: — « Con không có số lấy chồng quan, còn mà lấy chồng có quan tước thì lại bị yêu mệnh » và bắt cô phải đưa chị đi may quần áo, phải thân đi chia bánh trái giầu cau cho chị.

Đến nhà nào cô cũng nhận những mũi tên người ta vô tình bắn vào lòng tự ái của cô:

— Kia tôi cứ tưởng ông Huyện đó hỏi cô kia đấy chứ ?

Cô đỏ mặt chối mà lòng cô thì té tái... Cô đã khóc ngấm ngấm trong khi người chị cô vui vẻ hưởng những ngày trăng mật, cái danh giá làm bà Huyện tân khoa không một chút áy náy thối mác cho phận cô em. Bà Huyện cũng không ngờ cô em lại thù ghét mình mãi tới khi nghe một người quen thuật chuyện cô em đi rêu rao mình cướp mối lương-duyên của nó, bà mới hốt nhiên hiểu, hèn dè mà thù ghét lại cô em vì cái tội cô đi rêu rao làm xấu chị ! Thực ra cô em tính rất kín đáo sâu sắc không hề ngổ lồi thù oán của mình ra với ai chẳng qua người ngoài biết chuyện nhà cô thì đặt điều ra nói gây ác cảm chơi giữa hai chị em đó thôi.

Một năm sau, cô em lấy chồng, chồng là một vị phú thương trẻ tuổi chỉ có cái giầu của ông cha để lại chứ không có danh giá bằng cấp gì cả. Ai cũng tưởng cô em không thuận, ít ra cô phải lấy chồng cũng ông Huyện như chị cô, nhưng cô nghĩ xấu xa lắm, cô tự biết gia đình cô thường thường bậc trung không thể có đến hai ông Huyện làm con rể, thà là cô lấy một người thực giầu, chỉ cái giầu mới chọi được với cái sang mà chị cô đã cướp của cô. Cô lấy chồng giầu, thế là hai chị em cùng có lợi khi tương đương để đối chọi nhau. Cuối ít lâu, cô sắm một cái ô-tô đi sang chơi anh chị. À anh chị cô quan lớn bà lớn nhưng xuất chính một năm rồi đã làm gì có ô-tô như cô ? Cô lại sắm

nhấn kim cương, hoa kim cương. Nào, chị cô là bà quan liêu đã có tư trang quý giá như cô chưa ? Người chị hiểu sự khiêu khích và càng thâm gan tím ruột tức vì tiếng cả nhà thanh không thể lấy đồng tiền mà dè bẹp được cô em. Bây giờ họ không thù ghét nhau vì chuyện tranh cướp lương duyên nữa mà họ chỉ còn ghen ghét nhau về cái giầu cái sang. Nhưng cuộc hiềm khích nào kéo giải rồi cũng đến lúc nản, những việc bận bịu hằng ngày khiến cho hai chị em không thể lúc nào cũng nghĩ cách chèn nhau. Mỗi hiềm khích thừa dẫu mà không mất hẳn. Lâu lâu gặp nhau một lời nói có khi vô tình dủ thổi bùng lửa hận tạm nguôi, như câu chuyện sáng nay vậy.

Không biết rồi chị em họ còn tìm được những lời mát mẻ đến thế nào để mĩa mai nhau, nếu ông Huyện không tan hầu bước vào tư-thất. Ông vui vẻ chào em vợ:

— Kia cô mới sang chơi, cô sang có việc gì thế ?

— Dạ bẩm có người bạn em có

cái Ớp thuộc sở tại của anh đã bán cho em, em sang nhờ anh sức gọi hào lý bảo cho dân làng cây Ớp biết Ớp đó về em rồi, nhờ hơi tiếng anh, họ không dám chày lười.

Ông Huyện sốt sắng nhận lời, Bà Huyện được dịp mĩa mai cô em, tự nhủ:

— Hơi tiếng nhà quan bằng thế nào được hơi đồng, mà cô nhờ anh ấy.

Cô em cũng trả miếng, nói cười bả lả rử: bốn nửa thực:

— Vâng vâng biết thế, chứ nên hơi tiếng nhà quan lại bằng hơi đồng thì em chả phải bỏ ra bốn vạn bạc đó mua cái Ớp ấy, cứ mượn hơi tiếng quan của anh chị lấy không cũng được.

Bà Huyện chưa kịp nghĩ câu gì đau đớn hơn để đáp lại cô em tai côm đã dọa lên. Bà mời em lại ăn cơm. Ông Huyện nói cười suốt bữa chị em không còn lúc nào để chen vào một lời khích bác nhau nữa. Cơm xong, tiễn em ra ô-tô hàng đống ngay cổng tư-thất bà Huyện trở vào về mặt hăm hăm. Bà bảo chồng:

— Mặc xác nó, không phải sức gọi chánh lý làm gì cả. Nó cậy nó có tiền nó sai mình à ? Cậu có nghe nó mĩa mình ban rầy không ?

Ông Huyện cười sòa: Chị em nhà mợ đến hay ! Người ta chỉ ngã em nâng... Rồi ông hỏ mặc bà đứng đó vào phòng nghỉ trưa.

Tối ấy bà cả Quý ửng tưng tìm tìm bảo chồng:

— Thích quá cậu ạ, hôm nay tôi mĩa mai ai được chị Huyện mấy câu thật là mát lòng mát ruột. Ủa ai bảo chị ấy cứ cậy mình là bà Huyện !

Ông Cả tính vốn hiền lành chỉ nghe mà không gọi thêm chuyện vợ. Ông dốt dêm bứt điều thuốc lỏ lọc sọc, thở phào khói, ngấm se se:

Chị em ta bánh da bánh dúc.

Chị em nó dùi đục cẳng tay.

Tiếng ngấm sẽ nhưng đủ cho bà Cả nghe thấy. Lòng bà chợt nao lên, một cái gì êm ấm xa xôi ở thời thơ ấu đại rập lên trong lòng bà nhưng chỉ phút chốc bà lại mỉm cười thích chí những lời danh thép của mình đã đối đáp với chị lúc ban sáng. THU-THU

Sen Tinh Đề

TRUYỆN DÀI CỦA TRÚC-ĐƯỜNG

CHƯƠNG II

Tú đứng dậy, vươn vai một cái rồi mở cửa sổ nhìn ra ngoài vườn.

Trời phớt một màu xanh dịu. Nắng thu không vàng quá, nhưng trong. Gió hiền hiền chạy lao sao trên mấy cành cây đã điểm nhiều lá úa.

Tự nhiên Tú thấy lòng vui vui. Nàng vút tờ báo đang đọc dở xuống bàn rồi chạy ra vườn, nét mặt hồn hờ như đứa trẻ vừa qua một giấc ngủ bình dị.

Đã mấy hôm nay trời cứ mưa luôn. Trời thu ướt át quá. Xuất ngày không có một chút nắng loe trên cành cây. Lại thêm gió lạnh lạnh lọt qua khe cửa khiến người ta đã nghĩ đến cái áo len, cái lò lửa và cái chăn bông. U già nhà Tú đã gỡ cái mền bằng dạ ra và đã xuy xoa kêu rét.

Bỗng có tiếng chuông réo ở ngoài cửa. Tú lầm bầm:

— Thiện đã về chắc?

Nói đoạn, nàng chạy vào trong nhà. Thiện — chồng nàng — vừa về thật. Thiện dắt xe đạp vào sân, nét mặt trông có vẻ uể oải mệt mỏi. Trông thấy vợ, Thiện hỏi ngay:

— Em đâu?

— Em ngủ.

Thiện vội vàng kêu lên:

— Trẻ con phải cho nó ngủ có giờ có giấc chứ bà lúc nào ngủ lúc ấy, bại lắm.

Tú cãi lại:

— Em xem sách giấy nuôi con thấy nói trẻ con càng ngủ nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

— Sách, mơ thì cái gì cũng sách.

Nói xong, Thiện mặc vợ đứng ở ngoài nhà; chàng vào trong sân, cúi cúi lau cái xe đạp. Đó là cái lệ thường của người đàn ông ấy. Hôm nào đi làm về hỏi đến con xong là Thiện cũng chăm chút đến cái xe. Đó là một cái xe mới tinh, nhãn hiệu Peugeot, mà chàng mới mua được bằng một giá rất đắt. Chàng luôn luôn sẵn

sóc đến nó như người ta sẵn sóc đến một đứa con mọn. Dĩ chi chàng không dám giao công việc chăm nom cái xe ấy cho thằng nhỏ, vì chàng sợ nó làm lều. Cái xe của chàng, chàng muốn không một cái non hoa nào được hơen đi,

không một tí bụi bặm nào bám vào vành bánh, cái giây phanh lúc nào cũng ăn và cái chuông điện lúc nào dùng đến cũng phải kêu ran.

Tú nhìn chồng cặm cùi lau xe. Nàng lắc đầu một cái và thở dài. Đã bao lần nàng thở dài như thế rồi. Trong cuộc đời làm vợ của nàng — kể từ khi lấy Thiện — Tú Lan chưa tìm được bài thơ nào đẹp cả. Cuộc đời rất có tổ-chức của Thiện thực thiếu hẳn cái phóng-túng của một bài thơ. Lần lần nhìn thấy tất cả những thói quen hần thành ra lệ-luật của chồng, Tú buồn rầu, cảm thấy thân-thể mình thực là đau xót, tuy bề ngoài, người ta vẫn thấy nàng sung sướng lắm. Trong một bức thư viết cho Vị-khieu, người bạn thơ cũ của nàng ở thành Nam, nàng đã nói với bạn: «*Khieu ạ, cuộc đời Tú bây giờ cũng là một bài thơ, nhưng là một bài thơ sách họa, thất ngôn, đường-luật, Tú luôn luôn phải hạ những vần thật đáng gọi là tử-vận*».

Những cái mà người thiếu-phụ chúng ta mệnh-danh là *tử-vận* đó thực thì chỉ là cái sự sống rất có tổ-chức của gia-đình ấy. Vốn là một công-chức, Thiện đã khuôn mình vào những tập-quán mà tâm hồn phóng túng lãng mầu của Tú không quen. Thành thử từ khi bước chân về nhà chồng, Tú thấy mình đã đi ngược chỉ hướng của mình, Tú thấy mình từ đây đã đánh mất tất cả hồn thơ.

— Mơ ả?

Nghe chồng gọi, Tú chợt như người tỉnh mộng:

— Dạ?

— Mơ quên rồi à?

— Cậu bảo quên cái gì?

— Mơ quên hôm nay là thứ bảy.

Tôi Say

Chả biết là yêu? hay chả yêu?

Tình cô: quán rượu, sáng, trưa, chiều.

Tôi ưa say lắm! nhưng nghèo lắm!
Có được bao nhiêu mua bấy nhiêu!

Cô bán cho tôi ly rượu nhỏ
Của người ăn sỹ trốn giàu sang.
Tôi say, mơ thấy: trăm vườn cúc
Một sáng mùa thu nở cánh vàng.

Hãy chúc cho tôi ly nhỏ nữa!
Của người cuồng-sỹ ghét công danh.
Tôi say... mơ thấy: đời đen trắng!
Bụi đỏ... ai người đời mắt xanh?

Hãy chúc cho tôi ly nhỏ nữa
Của người thi-sỹ trọ Tràng-yên.
Tôi say... mơ thấy: vì tiên-trích
Vua gọi mà không chịu xuống thuyền.

Cho tôi ly nữa! thêm ly nữa,
Uống thật say rồi nhớ cố-nhân!
Rồi nếu: tiền tôi không đủ giá!
Lo gì! tôi cố «áo mùa xuân!»

Đừng lo! cô nhé!... Tôi giàu lắm,
Này áo khinh-cửu! ngựa ngũ-hoa!
Một hết ngàn vàng rồi lại có.
Cho tôi ly nữa để tôi ca:

«Anh chả thấy: một xuôi ra biển,
Không bao giờ về — nước Sông-Hà —
Lại chả thấy: sớm tờ! chiều tuyết
Gương sáng, nhà cao, tuổi... tuổi... già!

«Nhân sinh âu cũng là mơ lớn,
Len lối càng thêm khó nhọc ra,
Nghĩ kỹ việc đời, vui trước đã,
Tội gì! Danh lợi bận lòng ta».

HẠNH-CÀN

viết tại Saigon

Mùa xuân năm Quý-mùi.

— Ừ, thế mà em quên băng đi mất đấy.

— Mơ thì cái gì cũng quên. Vậy chiều thứ bảy, mơ có nhớ cái gì không?

Tú cười:

— Em nhớ rồi. Chiều thứ bảy của cậu tức là buổi chiều để dành riêng cho cuộc tổ-tôm chứ gì.

Thiện cũng cười:

— Có vậy mà dễ đời không nhắc thì mơ cũng quên mất. Vậy mơ đã bảo thằng bếp đi chợ mua bán gì để ăn chiều chưa. Hôm nay tôi mời một người bạn khác nữa kia đấy.

Tú không nói thêm gì nữa. Không bao giờ người đàn bà ấy muốn trái ý chồng. Đó cũng là một cách chiều chồng, hay đó cũng lại là một thói quen do cái thói quen của chồng nàng gây ra cho nàng. Nàng lặng lặng làm việc theo ý muốn của người đàn ông mà nàng đã trao gửi thân - phận, không hề phản đối âm ỹ bao giờ.

Chiều thứ bảy bao giờ chồng nàng cũng đánh tổ tôm. Đó là một cái lệ bất di bất dịch. Hai giờ chiều, bàn tổ tôm thành lập ở nhà nàng, thường thường thì có hai ông phán làm cùng sở với Thiện, một ông bạn của Thiện làm ở một nhà báo, và ông anh Thiện. Khi nào thiếu người thì Tú phải ngồi một chân. Lấy Thiện, nàng mới học đánh tổ tôm. Nàng nhớ những lần

rồi rai chỉ có hai vợ chồng, Thiện đem cỗ bài ra dạy vợ từng quân. Vốn thông-minh, trong một buổi nàng đã biết được thế nào là phu bí, là phu dục, là tôm, là lèo. Xem chồng đánh mấy buổi, nàng đã võ vẽ tính được nước ăn, nước chờ... Rồi dần dần qua đi, nàng đánh đã sỏi nước. Lắm lúc, nghĩ lại, nàng lại cười thầm, tự nhủ: «— Lấy chồng, tức là mất đi những bài thơ, nhưng được thêm những nước bài cao thấp». Bàn tổ tôm bao giờ cũng họp họp đến 12 giờ đêm hôm thứ bảy, rồi người ta chia tay nhau, hẹn nhau đến thứ bảy tuần sau. Việc đó lại cũng thành một cái lệ. Người ta không cần phải mời mọc nhau nhiều lần nữa. Người ta đã làm việc như những cái máy.

Thiện thực là một người cần cù, chăm chỉ. Chàng không chơi bời gì cả. Những buổi trưa, ăn cơm xong, chàng xem qua loa một tờ báo, rồi chợp ngủ một lát, đợi đến giờ là vác xe đạp đi làm. Buổi chiều, đi làm về, lau xong cái xe, là chàng tắm rửa, rồi ăn cơm. Buổi tối, nằm chừag mười họa chàng mới ra phổ với vợ. Đó là đề sảm sửa một thứ gì. Tú nhớ một lần, hai vợ chồng đi qua Bờ Hồ. Hôm ấy vào một buổi tối mùa thu có trăng. Mặt nước Hồ lóng lánh. Nàng trở một cây liễu rủ to xuống mặt nước, toan khoe chồng, thì Thiện bảo ngay nàng bằng một giọng nghiêm trang, có lẽ trước khi nói chàng đã xay tính kỹ:

Nên dùng

NHÂN-TẠO

H U Y Ế T

Thứ thuốc bổ huyết tốt nhất của các bà và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Paniers — Hà Nội

Thống-Chế LYAUTEY đã nói: « Ta là một sinh vật chỉ vừa hoạt động » Chúng ta nên theo gương ngài.

Hãy im đi! những kẻ ích kỷ, những kẻ lười biếng, những kẻ chệch bại.

Chúng ta đừng nên chia rẽ nhau vì những ý tưởng viển vông, nên họp sức lại mà tìm phương kế hàng ngày giúp nước!

— Cái tủ chè ấy, tôi ưng lắm. Mai tôi phải trả thêm một chục, chắc thế nào họ cũng bán. Phải cái bệ ngang hơi hẹp một chút, nhưng được cái gọt tốt và khám kỹ kéo lại. Đồ gỗ Nam - định cũng cũng chỉ đến thế thôi. Tôi định mua kê vào cái chỗ tủ buffet bây giờ, cái tủ buffet đưa sang mé tay trái cho gọn, trên bày cái giá gương bằng âm thạch, chiếc lư đồng mắt cua và chiếc độc-bình của bác Phán cho, chiếu độc-bình men Giang-tây ấy mà, trông chính lắm, mơ ạ!

Tú đương mơ màng đến cái bóng hểa in dưới nước có lồng ánh trăng, bỗng đáp như người chợt tỉnh ngủ!

— Vàng, cậu nói phải lắm.

Thiện theo cái đà sung sướng của lòng mình:

— Phải ngoài kê cái sập gỗ. Tra hồ rộng, một bàn tổ tôm vừa. À, mơ nhớ nhắc tôi đi thừa mấy cái chén bát thực và mấy cái tẻ góp tẻ cho lịch sự nhé!

Tú buồn buồn xuất buổi tối hôm ấy. Nàng thấy Thiện không có một chút hồn thơ nào, và trong một phút nàng bỗng nhiên cảm thấy cái trở trối của tâm hồn nàng, một tâm hồn không có bạn. Nàng nhớ đến truyện Vị-Kiều. Và trong tâm nàng bỗng có một sự so-ước, thêm muốn cảnh ngộ của bạn. Vị-Kiều bây giờ đã lấy một nhà thơ nghèo. Hai vợ chồng cùng ở Hà-nội. Một hôm, Tú đến chơi thăm, thấy Vị-Kiều đương ngồi một mình, có vẻ buồn rầu lắm. Tú hỏi: — Anh ấy đi đâu? — Cũng chả biết. Đi từ tối hôm qua. — Cơ dáng vợ chồng (Xem tiếp trang 10)

manh-mẫu của chồng

(Tiếp theo kỳ trước)

Không, sở dĩ tôi kể lại truyện muôn năm cũ là tại tôi thấy rằng bây giờ bạn gái bạn phát trái tim mình một cách dễ dàng thái quá. Có đòi điều kiện nữa thì những điều kiện ấy bất ngoại là sự giàu sang, danh vọng hay sự hoạt bát đẹp trai. Mà những cái điều kiện ấy lại là những điều kiện rất sẵn sàng có để. Dùi mài sách vở luôn 15, 20 năm để chiếm một mảnh bằng vẫn còn là dễ như trở bàn tay đối với việc luyện tâm hồn cho xứng đáng một kẻ trượng phu! Mài rũa óc vẫn không khó nhọc bằng mài rũa tâm lòng, đằng kia chỉ việc mở trí ra mà đón chữ, đằng này còn phải phấn đấu, chiến thắng cho được những sự yếu đuối, những sự hèn nhát những điều cảm dỗ. Cuộc phấn đấu ấy, chiến thắng ấy, xem chừng thanh-niên bạc nhược thời này không dám thử sức, mà có thử sức thì phần nhiều họ chỉ bại!

Bại do nhiều nguyên cớ mà cái nguyên cớ quan trọng nhất là tại không có giai nhân nào biết bảo chàng: « Tôi không muốn người chồng hèn nhát thế ấy!... »

Giai nhân không biết nói thế, vì giai nhân bây giờ nhận thức cuộc đời một cách hẹp hòi, không hiểu những điều cao nghĩa, cho nên đôi mắt xanh trời dành để tìm người tri kỷ cũng mờ đi không biết phân biệt hạt châu mắt cá nữa. Chỉ ông ánh thì cho là kim cương, còn bao nhiêu viên kim cương thật thì để lẫn cùng đá sỏi. Nào, thời nay đã mấy giai nhân dám như cô bán rượu làng Hoàng Mai cởi áo mặc ngoài gán nợ cho chàng bán-sĩ, dám như cô con quan Thượng vui lòng lấy anh học trò chỉ có chiếc khố manh và diện mạo thì thô sơ xấu xí? Ai còn được cái kiên nhẫn như các người đàn bà thời nho học, sớm chiều xuôi ngược, để chồng nghiên sách thánh hiền? Không, thời nay giai nhân chỉ « ăn cỗ sẵn », có chịu đựng tâm tư và công phu để tạo lấy khách anh hùng

dâu? Đã không tạo được thì cốt nhiên là không thể khích-lệ được chí khí của người đàn ông. Cái thế hệ đàn ông này mà hèn kém đi thực lỗi một phần lớn ở bạn đàn bà!

Lỗi, mà đây cũng là một sự hờ của người đàn bà trong việc thu phục trái tim người đàn ông nữa. Các sách tâm lý đều chứng nhận rằng người đàn ông rất thích được người đàn bà sai khiến, hãy khó khăn với họ, hãy đòi hỏi ở họ cho nhiều, họ càng khó nhọc bao nhiêu để chiều những ý muốn của mình, họ càng yêu quý mình.

Nhưng các bạn đừng vội tưởng đòi hỏi họ nhiều, nghĩa là nay bắt họ may một cái áo đẹp, mai bắt họ sắm cho chiếc nhẫn quý giá đâu. Những sự đòi hỏi tâm thường ấy cốt nhiên không đáng để những lời chỉ g dẫ tâm lý trên kia ám chỉ tới, và phần nhiều chúng chỉ làm phiền lòng người đàn ông hoặc làm cho người đàn ông liêu lĩnh, mất cả lương tâm, nếu không đủ điều-kiện để chiều những ước muốn của người yêu mà lại bị người yêu ờn ỉ thục bách quá. Những sự đòi hỏi ấy chỉ là mảnh khố riêng của bạn đàn bà « lấy quan, quan cách » mà thôi. Còn những người đàn bà có tâm hồn cao thượng tất nhiên là đòi hỏi những điều khác: một lương tâm sáng suốt, những hành-vi chính đính, sự làm việc không nản, sự chau dỗi luôn luôn trí tuệ và cả khu xác nữa!

Song xin các bạn trong khi làm Manh-Mẫu của người đàn ông phải dùng hết sự tận tâm yêu đương và ý nhị vì đàn ông tuy thích mình sai khiến đòi hỏi nhưng họ lại không muốn rằng họ phải chịu sự hoán cải chịu ảnh hưởng của người yêu, tuy thâm tâm họ thăm kính phục quý hóa tâm hồn cao thượng của người yêu.

THU LINH

TRẢ LỜI ĐẸP

CÔ KỶ (Lục-nam). — Cô nặng 41 killos mà cô cho là béo ư? Không đâu, đừng nghe người ta uống dấm, có hại. Cô còn cao nữa vì hiện cô mới có 1 m. 45. Cao hơn tức vừa cân và người thể mới cân đối. Một người con gái ít nhất cũng phải nặng từ 42 cân trở lên.

CÔ PHI-YẾN (Hải-phòng). — Vú như thế là tại bắp thịt vú trệ. Hãy làm mỗi sáng 30 mouvements respiratoires và mỗi ngày bôi thuốc này vào vú 2 lần, mỗi lần để 2 giờ rồi rửa sạch:

Borax	10 grs
Glycérine neutre	50 grs
Eau fleur oranger	400 grs

Một bạn đọc. — Bạn thừa tôi 18 cân như thế là do bộ hạch (endocrines) của bạn lỏng. Tập thể thao và ăn kiêng vô ích. Nên đi coi bác sỹ ngay.

Một bạn đọc ở Phú-lý. — Cô con gái bà mắc bệnh khi Lu. Phải bổ huyết và đừng bắt làm việc nhọc mệt.

BÀ MINH (Tourane). — Đã gửi lait d'anar de cho bà. Thử đó làm cho da mặt mịn. Muốn cho da ngực mịn dùng thuốc này:

Sous-nitrate de bismuth	30 grs
Carbonate de magnésie	50 grs
Poudre de Lycopode	50 grs
Poudre talc	250 grs

Trộn cho đều, mỗi tối xoa vào ngực rồi đi ngủ, sáng mai dậy rửa sạch. Phải cẩn thận, đến hiệu thuốc tây tin cậy mà cân. Nếu họ không đủ các vị trên thì đi hiệu khác. Đừng cho họ thay Poudre de Lycopode bằng thứ phấn chì (carbonate de plomb) thứ này hại cho da vô cùng.

BÀ ĐỐC (Saigon). — Đã gửi lait de concombre. Da mặt ấy dùng phấn Mauresque. Má hồng dùng màu électrique đỏ quá. Pha thêm màu mauve vào. Électrique 1 phần thì mauve 2 phần. Hết cả son mỹ màu Orange rồi, vui lòng mua dùm Pommade Triogène để bôi lông mày.

CÔ MƯỜI (Rạch-giá). — Crème Tsar bán từng 40 grs trở lên, Pot Crème gửi cho có 60 grs. Coi mục phụ-nữ thể thao kỳ sau. Đánh son đậm ở môi dưới mím mồm lại cho môi trên sát vào môi dưới rồi lấy tay sẽ di nhẹ môi trên như thế cũng được. Đừng làm luôn thế, môi sẽ hư. Đã gửi lait d'amaude.

Biscuits d'amandes

250 gr. bột mỳ, 200 gr. đường thật nhỏ, 15 gr. hạnh nhân rang rỗi, đã to, hai thìa bơ, hai thìa dầu ăn, hai quả trứng gà. Tất cả nhồi đều làm một khối bột. Nặn bột theo hình tròn, vuông, hình chữ A. B. tùy ý. Nhưng bề cao miếng bột chỉ dày độ 1 phân tây là cùng.

Nặn xong bẩy bột lên trên miếng thiếc đã thoa dầu sẵn, cho vào lò nướng xem chừng khi bánh vừa chín lấy ra phết lòng đỏ trứng gà lên trên mặt bánh, lại đặt vào lò độ 5 phút, cho bánh thật vàng.

Cách bôi lòng đỏ trứng: Lấy hai lòng đánh kỹ với một thìa nước. Khi bánh chín, lấy lòng gà nhúng lòng trứng bôi lên trên bánh, làm cho bánh nhuộm một màu vàng sẫm và bóng nhoáng.

Bánh biscuit champagne

Đồ dặng (1) 300 gr. đường, 10 lòng đỏ trứng gà, một lá vanille xé bốn ra bỏ chung với nhau đánh cho đều và cho nổi, lấy mấy miếng vanille bỏ đi.

(2) 10 lòng trắng trứng gà tốt đánh cho thật nhậy.

(3) 50 gr bột mỳ sàng lấy thứ mịn. Đường đã đánh N°1) chia ba ra, Bột mỳ N°3) cũng chia ba ra.

Khi đánh lòng trắng đã nhậy, bỏ một phần ba số 1 và số 3 vô khuấy nhẹ cho đều, rồi thêm một phần nữa sau thêm phần chót.

Nhớ khi trộn ba món ấy, lấy một cái đĩa, bắt từ dưới quay lên, nhẹ nhẹ, cần thận đừng cho lòng trắng đã đánh nhậy xẹp xuống, làm bánh không đứng tốt.

Xong, bỏ cái pate vô trong cái poche patisserie bóp ra, rắc đường cát trắng, thứ tốt, lên mặt. Đem bỏ lò. Lò lửa đừng cho nóng lắm, nên nóng ở ngoài bánh đã vàng cháy, mà bề trong chưa chín, nên bánh mềm.

Khi bánh được, phải cất vô trong một cái hộp đậy thật kín.

Trả lời gia-chánh

Cô LUCIE (Tây-ninh). — Một bánh men rượi nếp ở ngoài Bắc chỉ bằng đồng tiền trinh. Cô cứ làm 10 bánh hoặc nếu men ở trong ấy to hơn thì làm kém đi. Không say đâu.

Cô ĐINH. — (Hà - Đông) vì cô không nói rõ muốn làm bánh biscuit d'amande hay champagne nên chúng tôi viết cả hai thứ, làm thứ nào tùy ý cô,

Sắc thuốc

Y khoa pháp có những đảm bảo chắc chắn đã được dân chúng Nam nhất là những người học thức rất tin dùng. Song từ khi chiến-tranh các thứ thuốc tây cần thiết ta vẫn thường dùng không thể tự Pháp hoặc các nước khác bên Âu Châu gửi qua được nữa. Sự khan thiếu ấy đã khiến cho nhiều người mình lại quay về dùng thuốc ta. (Nam, Bắc)

Môn y học của ta nhờ sự cần thiết của thời buổi được trọng dụng sau một thời kỳ bị rẻ rúng. Chẳng biết rằng các vị lương y ta có thực học có nhân tài có thừa cơ hội này mà chấn chỉnh lại y học gây lầy những đảm bảo chắc chắn cho dân chúng yên lòng mà tin dùng thuốc ta chăng? Bởi vì dấu không hiểu y. lý, không biết so sánh y học đông, tây cái nào hơn song theo một lẽ thiên cận nhất ta thấy hàng người xứ nào dùng, những vị thuốc thổ nơi của xứ ấy vẫn hợp lẽ tự nhiên hơn. Nhưng đó lại là những vấn đề khác, các nhà khoa học, y học có đủ quyền thế hơn chúng ta bàn luận đến.

Giờ tôi chỉ biết một số gia đình ta vốn tin dùng thuốc tây không thể mua được thuốc tây đã dùng thuốc ta. Các bà xưa chỉ ăn con hay tự mình đến khám bệnh tại phòng bệnh các bác sỹ nay đã thấy tới hiệu thuốc của mấy cụ lang râu rai, móng tay cẩu gbet áa mạch cho. Cốt nhiên là sắc bàu ấy có tin thì mới dùng thuốc ta, song chắc các bạn vẫn có một điều ngại ngùng là tự sắc thuốc, mất rất nhiều thì giờ. Ấy vậy mà lại cần phải biết cách sắc thang thuốc mới giữ được đủ những tinh chất chữa bệnh của nó.

Thường khi sắc thuốc, ta hay dùng than củi tục gọi than tầu. Song nếu là thuốc cảm, thì sắc bằng củi lại tốt hơn. Thổi to lửa, đặt siêu thuốc đun sôi vài giọt là mang ra uống được rồi. Uống thực nóng thuốc giải cảm càng uống nóng càng tốt. Thuốc bổ, bệnh, mới cần sắc kỹ và cốt sắc than tầu để cho đều lửa. Giờ than tầu đắt, khó mua các bạn có thể lấy những gốc củi to đốt cháy hồng hồng không lên ngọn lửa cũng tốt như than tầu vậy. Phải như lời dặn của thầy thuốc cho bao nhiêu nước còn chất lại bao nhiêu. Nên có ý những vị thuốc nhẹ vì thái vụn nhỏ, như sâm nhị hồng thì cho xuống đáy siêu những miếng thuốc thái to cho lên trên như thế vị thuốc nhẹ đỡ trào lên mặt nước và khỏi rào ra ngoài. Nước thuốc đầu cho bằng nước lạnh, nhưng đến nước thứ hai, những vị thuốc trong siêu đang nóng không nên cho nước lạnh nó làm tộp thuốc lại. Phải cho bằng nước sôi hay nóng già để các vị thuốc dễ tiết tuýt thuốc ra nốt. Thuốc rào khe ghech nắp siêu để hở một chút và phải coi luôn luôn cho đều lửa, lửa to quá thuốc hay rào ra ngoài. Lửa lúc to lúc nhỏ, lúc tắt ngấm thuốc chương giảm sự tốt rất nhiều.

Chắt đủ hai, ba nước theo lời thầy lang dặn, rồi thì trộn chung lại lọc qua miếng vải cho hết cặn rồi đem đúc nghĩa là làm cho nước thuốc cạn bớt, đặc lại. Đúc phải để vừa âm ỹ nhỏ hơn lúc sắc. Tôi thấy nhiều bà trong nhà có người ốm giao việc sắc thuốc cho người ở. Đó là một sự không nên. Nó không thể cầu thận bằng mình, đánh cạn, đánh cháy rồi đổ nước lã vào đun lại, thang thuốc không còn gì là chất bổ. Người đàn bà cần thận nên tự tay sắc thuốc lấy cho con cái người nhà mình. Không thể ngồi luồn cạch siêu thuốc được thì phải liệu chừng thăm nom. Lại thấy nhiều bà cầu thả đem thang thuốc về nhà giờ ra trước mặt con cái trong thang thuốc có táo tầu hay vị gì ăn được, con đòi, nhón quách một hai miếng, cho con. Không hiểu rằng thuốc đã có đồng cân thiếu đi một quả táo, vị nọ thiếu nửa đồng cân là thang thuốc giảm sự công hiệu đi.

Còn giờ giắc uống thuốc, lúc đói lúc no các bạn nên hỏi rõ ông lang.

DUYÊN HÀ

Docteur HY

18. Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

Chữa các bệnh

Chuyên môn về bệnh

Hoa-Liêu bệnh Đàn-Bà

SEN TỊNH ĐỀ

(Tiếp theo trang 7)

lại cãi nhau bần. — Ấy, cãi nhau kịch liệt, nhà tôi bảo tôi chép hộ nhà tôi một bài thơ. Tôi chép, nhưng đến chữ: «mộng tím» tôi có bề nhà tôi sao *mộng* lại có thể *tím* được, như thế là vô nghĩa, phải đổi là *mộng xanh* hay là *mộng huyền*, nhà tôi không bằng lòng, cho là tôi dốt, mặt sất đi thậm tệ, rồi bỏ đi. » Nghe bạn kể, Tú chưa kịp nói gì thì thấy tiếng giấy. Tú ngoảnh lại thì Hoàng, chồng bạn, đã về. Hoàng vui vẻ chạy đến bên vợ: — Ừ, đêm qua tôi nằm mộng, thì ra *mộng* nó không *tím* thực. Nó *xanh* như lời mình nói. Nó *xanh* chứ nó không *huyền*. *Mộng huyền* là vô nghĩa. » Rồi quay lại Tú: « Có phải không chị Tú? *Mộng* nó không *tím*, không *huyền*, nhưng nó *xanh*. Nhà tôi thi-sĩ hơn tôi thực. Cả hai vợ chồng đều cười. Ấy thế là họ lành với nhau ngay.

Nhớ lại chuyện ấy, Tú thấy buồn một nỗi buồn mang mang. Không phải là Thiện không yêu nàng đâu Trái lại, Thiện là người chiều vợ lắm, quý vợ lắm. Chẳng sắm sửa cho vợ đủ các thứ tư trang quý giá. Tú cũng nhận thấy điều ấy, nhưng nàng cũng nhận luôn thấy một điều rằng không lần nào Thiện đã cho nàng được một tấm hôn thư là thứ trang-sức của tấm hồn.

Cái gia-dình của nàng cũng êm đẹp lắm, êm đẹp trong sự phong-túc, theo một giọng đều đều. Nàng ví nó với một con sông về mùa xuân, nước không nhiều nên không bao giờ có sóng gió. Thực âm, nàng không ao ước sóng gió cho lắm và cũng hơi sợ sóng gió nữa. Nhưng nàng lại thấy cái gì khuôn khổ lắm đều không có thi vị. Người thiếu phụ ấy thích bóng trắng, nhưng trong bóng trắng phải có bóng lá la đà, dấy mới là thơ. Bình thường, hai vợ chồng cũng có chuyện xích mích với nhau, nhưng sự xích mích lại có vẻ thực tế nhỏ mọn quá. Chẳng hạn như một hôm hai vợ chồng cãi nhau vì cái khung ảnh, chồng muốn treo thâm thấp ở tường bên này vợ lại muốn treo ở tường bên kia và cao hơn một tý nữa. Có bao giờ nàng được cãi nhau với chồng về *mộng tím* với *mộng xanh* như vợ chồng Vị Kiều đâu.

(Còn nữa)

TRINH NỮ'

(Tiếp theo và hết)

4.) Cùng một nhịp điệu, nhưng khoan nhặt mỗi khi một khác. Kinh nghiệm nhiều lần giáo sư đoán trước được ngày tháng của các hiện tượng thiên văn ấy, trung thường là biết trước trong vòng một tháng, kỹ càng tinh tế hơn người có thể đoán trước những việc xa hơn...

Sau 20 năm nghiên cứu, nhà thông thái Nowack quả đã trở nên bạn « Tri âm » của Trinh nữ 'Bảo. Dĩ nhiên muốn nói gì, chỉ có người là biết được thôi!...

Giáo sư lập Thảo Mộc Thiên Văn Đài thứ nhất của mình ở đó (Observatoire météorologique Végétal)

Người ta còn nhớ Cố-Vương nước Anh là Edouard VII sinh thời, hàng năm thường sang chữa bệnh sẽ bụng ở thành Carlsbad, xứ Bobême. Có lần ngài tạt vào tòa thiên văn kỷ-dị ấy. Nhà bác học có nói trước với vua rằng cũng 22 ngày nữa, một trận động đất rất dữ dội sẽ làm tan nát cõi Trung-Á, vào miền biên thủy đất Ba Tư (Perse) và Tây Phù-Liệt (Turkerstan)

Đức Vua đã ý, mỉm cười ngời khen, nhưng ra về ngài thật đã nhãng quên ngay.

Quả như như tiên tri, đúng ngày tháng, nhiều tỉnh thành Ba-Tur bị sụp đổ vì nạn động đất.

Năm sau, trở lại thành Carlsbad dưỡng bệnh, ngài khan khoản mời giáo sư sang Đảo-Quốc lập một Phong Vũ Thiên Văn Đài,

Công việc của Giáo sư bận bịu, người chưa kịp sang Đảo-Quốc thì năm 1910, Edouard VII băng hà. Mãi năm 1914, trước thời đại-chiến ít lâu, người mới thực hành được ý nguyện của cố-Vương. Người mua một dinh cơ ở Denmark - Hiel, ngoại ô kinh thành Luân đôn, và lập tại đó một Phong Vũ Thiên Văn Thảo mộc Đài

gồm có độ mười tòa nhà lồng kính sườn cây (ure dizaine de serres) trong đó giống độ non một nghìn gốc *giáo tinh thảo*

Sở dĩ phải dùng nhà lồng kính sườn cây là vì giống dị thảo kia quen khí hậu nhiệt đới không chịu nổi sương tuyết « lạnh lùng. »

Giáo-sư cho xuất bản mỗi tuần lễ một tờ Phong Vũ tuần báo (Bulletin météorologique) để thông tin mưa nắng hàng ngày cho khắp Đảo Quốc và tin báo tấp sương mù cho đội thủy quân.

Những người giúp việc giáo-sư trong Thiên Văn Đài biết trước thời tiết trong non một tháng.

Hồi cuối tháng mười năm 1919, giáo-sư thông tin cho thế giới biết rằng đầu tháng giêng năm 1920, miền Trung-Mỹ, khoảng Mễ Tây cơ, mạn tây sườn núi ngoảnh ra Đại Tây Dương, sẽ bị một trận động đất rất dữ dội.

Quả nhiên ngày 7 Janvier 1920, cả miền Vera Cruz bị tan nát vì nổi «đất trở mình»...

Giáo-sư Nowach đã thành công một cách rất vẻ vang trên đường khoa học vậy.

Hưng Yên, ngày 24 Décembre 1942

PHAN-QUANG-ĐÌNH

TIN MỪNG

Được tin đến ngày 26-3-43 nay cô Đặng-thị-Lạc sẽ thừa mệnh tổ mẫu và thân mẫu kết hôn với ông Nghiêm Vĩnh Hạo Đông. Chúng tôi xin có lời mừng hai họ và riêng chúc đôi tân-nhân êm mỗi duyên lành, sắt cầm hòa hợp.

T. B. Đ. B.

MỘT QUYỀN SÁCH HÌNH ẢNH MỘT THỜI ĐẠI

Thi-Nhân Việt-Nam

In lần thứ 2 của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

Nghiên-cứu tường tận phong-trào thơ mới — Trích in những bài thơ hay trong mười năm nay (Về mỗi nhà thơ đều có một tấm ảnh, vài giọng tiêu-sử và ít lời giới thiệu của soạn-giả)

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BÁN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung
GIÁ BÁN : loại thường 4\$25 ; loại bouffant : bảo hạng 7\$00 ; loại verge baroque crème 20\$00 ; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boite postale 34, Hué

CHUYÊN RIÊNG

(tiếp theo trang 2)

mất lòng được. Nhưng sao bà đã nhận cái anh chàng thứ ba vô tài có cái mã người mà bà lại còn có ý muốn vun quén cho cuộc nhân duyên ấy? Bà tưởng cứ phải chông son vợ trẻ mới có thể có hạnh phúc được ra? Chông son mà son cái lối con bướm cuồng chân, thì cô vợ trẻ chỉ còn thấy cái khổ bị rề rúng sau thời kỳ trăng mật thôi! Đàn ông 39 tuổi đã lấy gì làm già, và chẳng đó lại là người xứng đáng do cha mẹ lựa chọn thì là thuận cảnh lắm rồi, cần gì cứ phải làm cho rắc rối? Sự rằng không có «tiếng nói của lòng» thì mất hạnh phúc chăng? «Tiếng nói của lòng» sẽ bật lên khi cặp vợ chồng chung sống. Tóm lại, bà nên khuyên cô em nghe theo lời cha, còn già kia bà nên bảo chị hẳn là bạn bà khuyên can hẳn và bà cũng nên lấy lời chính đính quả quyết giảng giải cho hẳn, lại chớ nên cho hẳn lui tới trò truyện với em

bà, ngay bà cũng không nên thân mật với hẳn. Nếu hẳn không nghe ra, cứ dậm dọ võ - lực bà cũng đừng lo. Lối anh hùng rơm đó có cách đối xử lại là báo cáo với nhà pháp luật khi biết hẳn định phá đám cưới.

BÀ T. (Bắc-ninh) — Cảnh chông con của bà thực đáng chán ngán quá. Song :

Bát cơm đã trôi chan canh mất rồi

Bà nên vì con mà nhẫn nhục và cứ nên tròn đủ bổn phận với nhà chồng, bỏ chông chết phải về chịu tang. Người có nghĩa là người muốn ai ăn ở với mình ra sao thì ra song chính mình mình cứ phải ở cho đủ phận.

Hạn báo của bà đã hết từ 9 tháng giêng tây vừa rồi.

THU-LINH

Có một vài bạn mãi không thấy câu trả lời, có lẽ là thư các bạn thất lạc. Các bạn nhớ đề rõ: Đàn-Bà 76 Wléle Hanoi.

THU' TIN

Đã nhận được mandat của quý-vị kê dưới đây vậy xin cảm tạ.

M. Le Résident (Hưng-yên) Bà Phạm Văn Ưng (Saigon) cô Lê Bích Nga Thanh-hóa) ông Võ đình Dừa (Chợ-Lớn) Cô Trịnh-kim-Liên (Hai-phòng) cô Lương thị Quyển (Thủ-đầu-một) cô Tuyết Hồng (Saigon) cô Nguyễn thị Ninh (Lục-nam) bà Đỗ quốc Bảo Lai-Châu) ông Bùi-Hiền (Vinh) cô Ngọc-Hường (Phan-Thiết) cô Bạch-Tuyết (Dalat) bà Đàm-Hòa (Haiphong) bà Đan-Thanh (Bắc-Giang) Librairie Trâm-Anh (Nha-trang) cô Nguyễn thị Quế (Thủ đầu một) ông Trần-Cửu (Quảng-ngãi) M. le Résident (Bắc-giang) M. le Résident (Quảng-yên) cô Trần thị Nhung (Hải-dương) bà Ngô Hoàn Hải (Sầm-nưa) bà Đặng ngọc Thềm (Vinh-Long) ông Hoàng kim Bích (Nha-trang) bà Lương đình Niên (Bắc Liêu) cô Nguyễn thị Phát (Thủ đầu một)

Ông Ngô-trọng-Tâm, Hưng Yên, cô Lê-thị-Hoa, Long Ngãi, bà Phan-đình-Công, Trà Vinh, ông Tổ-tấu-Sang, Sadeo, bà Trần-văn-Đạm, Phong Ý, ông Lê-thành-Tuân, Huế, bà Trần-văn-Ngưu, Tân châu, ông Nguyễn-văn-Nguyên, Thakhek, cô Quỳnh Anh

Saigon, bà Nguyễn-văn-Nguyên, Bến-tre, ông Phạm-văn-Chạch, Phủ-lý-ông Petit Pierre, Nam định, cô Vương thị-Nhã, Phúc yên, cô Quyên Ninh, Sơn-tây, cô Trần-ngọc-Huê, Vinh, cô Huỳnh-ngọc-Nhiệm, Trà Vinh, ông Nguyễn-trọng-Hoàn, Fort Bayard, ông Dương-quang-Tấn, Gia-định, bà Emile Trilleau, Bamaé Thuột, ông Mai-lĩnh-Haiphong, cô Dương-xuân-Mai Quảng Ngãi, Direction des Finances Hanoi M. le Résident, Hà Đông, cô Đinh-kim Nhung, Cao Bằng, cô Huỳnh-thị-Lớp Dầu tiếng, cô Nguyễn-thị-Hồng, Laos kay, cô Loan Xuân, Saigon, M. le Résident, Thái Bình, cô Trần-thị-Quang-Khâm, Tuy Hòa, bà Nguyễn minh Khai, Vũng Liêm, cô Hữu Bích Xiêng Khouang, cô Trác thị Võ và cô Trác thị Võ và cô Trần thị A, Long Xuyên cô Trương Hoa Diên, Huế.

Cô Vương-thị Nhữ Phúc yên — hạn báo mới của cô đến 30-9-43 mới hết.

Cô Trần thị Quang Khâm Tuy Hòa — không gửi báo đảm sợ thất lạc.

Cô Bích Tâm — rất tiếc

Ông Tuấn Khanh — Đã gửi báo lên, đã làm réclamation. Hạn báo hết từ 21-2-42.

Quý bà, Quý cô

Muốn có giầy tốt, đẹp, bền và dễ đi không đau sánh kịp, xin mời lại hiệu :

QUE-HIEN

36 Hàng Bờ, HANOI 36

sẽ được như ý.

Theo phương - pháp đã chỉ rành trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phấn **MURAT** và phấn **SUPER - MURAT**

Thì dầu da mặt sạm, có tàn - nhang, và nếp nhăn cũng được đẹp lông lẩy như người có màu da **TRẮNG MỊN**

TỔNG ĐẠI-LÝ : BẮC-KỲ, AI-LAO

Établissements **VAN HOA** 8, Cantonnais — Hanoi

**Vũ
Đình
Tân**

Tổng phát hành — 178, Lạch-tray — Haiphong

NÊN CHO CÁC TRẺ EM
DÙNG BỘT SỮA :
Farine «LA BICHE»
HYGIÉNIQUE — NOURRISSANTE
ALIMENT COMPLET :
pour vieillards convalescents
et enfants
PROVENANCE
concession Triệu-Dông, Sontay

THANH - HU' O'NG

48, Phố Phúc - Kiến — Hanoi
HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.
ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,
NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

MUỐN CÓ

Nhà lầu ô-tô

Nên mua

XÒ XỔ ĐÔNG - DƯƠNG
1\$00 Một Xổ

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng,
trừ sâu răng, hợp vệ sinh,
đánh răng trắng như ngà,
đánh luôn từ trẻ đến già,
răng không bao giờ hỏng, thật
giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được
32 lần giá 0\$30, có bán tại
các đại lý Dầu-chối Hoa-kỳ
và Phòng tích Con chim. Cần
Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuiros Hanoi

**NHÂN SÂM
Dưỡng Vinh**

Đại bổ khi huyết dùng
cho các bà :
— Ôm yếu, xanh sao,
kém ngủ ít ăn, kinh
nguyệt bất điều...
— Sau khi sinh nở...
— Các cụ già...

Nhà Thuốc

THƯỢNG-ĐỨC

15, Phố nhà chung,
HANOI
Tél. 1629

Vũ-đình-Tân

178, Lạch-Tray - Hải-Phong
(Tổng phát hành)

Với 20 năm kinh-nghiệm
BÀ ĐỠ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ-sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)
Tél. 1300 — Hanoi

KHÁP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
ho ra máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tử ông đốc
học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự cộng hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat

Ông :

TRINH VĂN HẢO

110, Rue de Vassoigne — Tân-dinh — Saigon